

[K. B. Andersen.]

1. marts, uændrede satser for folkepensionister, nedskæring af statsbudgettet til 9 milliarder kr., altså med ca. 1½ milliard kr., afskaffelse af m<sup>2</sup>-tilskuddet til boligbyggeriet og af alle tilskud til boligbyggeri i øvrigt, medens huslejer og opsigelser skulle frigives, det sidste ledsaget af tilbud om, at halvdelen af huslejestigningen kunne gå i statskassen; hvis man ville tilgodese de lavestlønnede, skulle det ske via børnetilskud.

Se, det var den ene side af planen, så kommer den anden, som var lige så interessant: landbrugsstøtten skulle fortsætte, ejendomsskatterne bortfalde, jordlovene tages af bordet, enhver lovgivning om pris-, avance- og udbyttestop opgives som unødigt generende for erhvervslivet, skattefri opsparring til bolig og erhverv og så som rosinen i pølseenden: et forsigtigt tilsagn om, at man, når valutabeholdningen var over 2 milliarder kr. og renten faldet til 5 pct., burde overveje — jeg gentager overveje — lønstigninger i takt med produktivitetstigningen.

Jeg ved ikke, om det er en partiplan; der her er sluppet ud; at dømme efter nogle af de synspunkter, vi mødte i forhandlingerne om helhedsløsningen, kunne det være det. Men hvorfor fik vi så ikke planen præsenteret her i tinget? Jeg skal dog skynde mig at tilføje, at vi ikke ville have betragtet en plan af den art — det mest uforfalskede stykke klassepolitik, der længe har været præsenteret — som et ønske om forhandling.

Atter ved behandlingen af jordlovsforslagene mødte vi denne undskyldning med tiden. Ja, først mødte vi ønsket om at tage alle lovforslagene af bordet under henvisning til afbrydelsen af markedsforhandlingerne. Dette til trods for at den højtærede statsminister straks ved fremsættelsen meget tydeligt havde understreget alle de andre hensyn, der talte både for fremsættelse og for forholdsvist hurtig gennemførelse. Den højtærede statsminister pegede på problemerne i forbindelse med industrialiseringen, byudviklingen, de rekreative områder og de priser, jorden omsættes til, altså store problemer, der for alle ansvarlige måtte kalde på initiativ og påkalde hurtig handling. Og nu — ét minut i 12 — kommer op-

positionspartierne med forslag, der efter deres karakter lige så godt kunne være fremsat samtidig med regeringsforslagene; men så havde man selvfølgelig også løbet en risiko for realitetsforhandlinger, og det har man åbenbart ikke ønsket. Forslagene synes heller ikke alle at kunne tåle det.

Og så må man have mig undskyldt, at jeg minder om, at de to partier, der nu ikke kan få tid nok til noget som helst, det var de samme partier, hvis folketingsmedlemmer for nogle år siden fik en søndag eftermiddag mellem lyntogene til i et fællesmøde at tage stilling til en meget omfattende økonomisk og politisk plan, den berømte VK-plan. Hvis man heroverfor fra de to partiers side vil indvende: ja men VK-planens skæbne viser jo netop, at sådan noget ikke kan laves ordentligt på en søndag eftermiddag, så kan jeg da kun være enig; men der har jo også været mange både søndage og hverdage både til helhedsløsningen og til jordlovene.

Det er uundgåeligt, at en mangel på linje, på konstruktive ideer og i det hele taget på indsats som den, VK-partierne har demonstreret i den sidste samling, sætter overvejelser i gang blandt vælgerne og i pressen om de to partiers fremtidsveje. Tilfældig chancesejlads kan vel ikke i længden tænkes at være tilfredsstillende.

Derfor blev det ærede medlem hr. Erik Eriksens artikel i Berlingske Tidende den 16. april om „Venstres vej“ mødt med megen og oprigtig forhåndsinteresse. Desværre gav artiklen ikke megen oplysning om, hvor vejen fører hen. Nu kunne det ærede medlem måske til denne vurdering sige, at den kan skyldes, at jeg ikke har læst artiklen med det rette åbne sind. Men en god venstremands vurdering vil vel så gøre større indtryk. Gårdejer Jens Peter Erichsen, der var venstres kandidat i Nykøbingkredsen i Maribo amt ved sidste valg, skrev om det ærede medlem hr. Erik Eriksens artikel i Politiken den 1. maj. Jens Peter Erichsen var skuffet over det ærede medlems artikel, fordi den intet svar gav med hensyn til venstres vej. Jens Peter Erichsen gav sin skuffelse udtryk i følgende vendinger — jeg beder om tilladelse til nogle citater nu og senere —:

„Kronikken gav intet svar. Den var kun en tilsløring af det tabte spil for en